

A portrait of an elderly man with grey hair, smiling slightly, wearing a dark jacket over a black turtleneck. He has his arms crossed and is standing next to a dark wooden door frame. The background is softly blurred, showing green foliage and a light-colored wall.

Jiří Padevět /
Ivan Kraus
**PĚTATŘICET
DOMOVŮ
A JEDEN
PSACÍ STROJ**

Vyšehrad ROZHOVORY

Pětatřicet domovů a jeden psací stroj

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

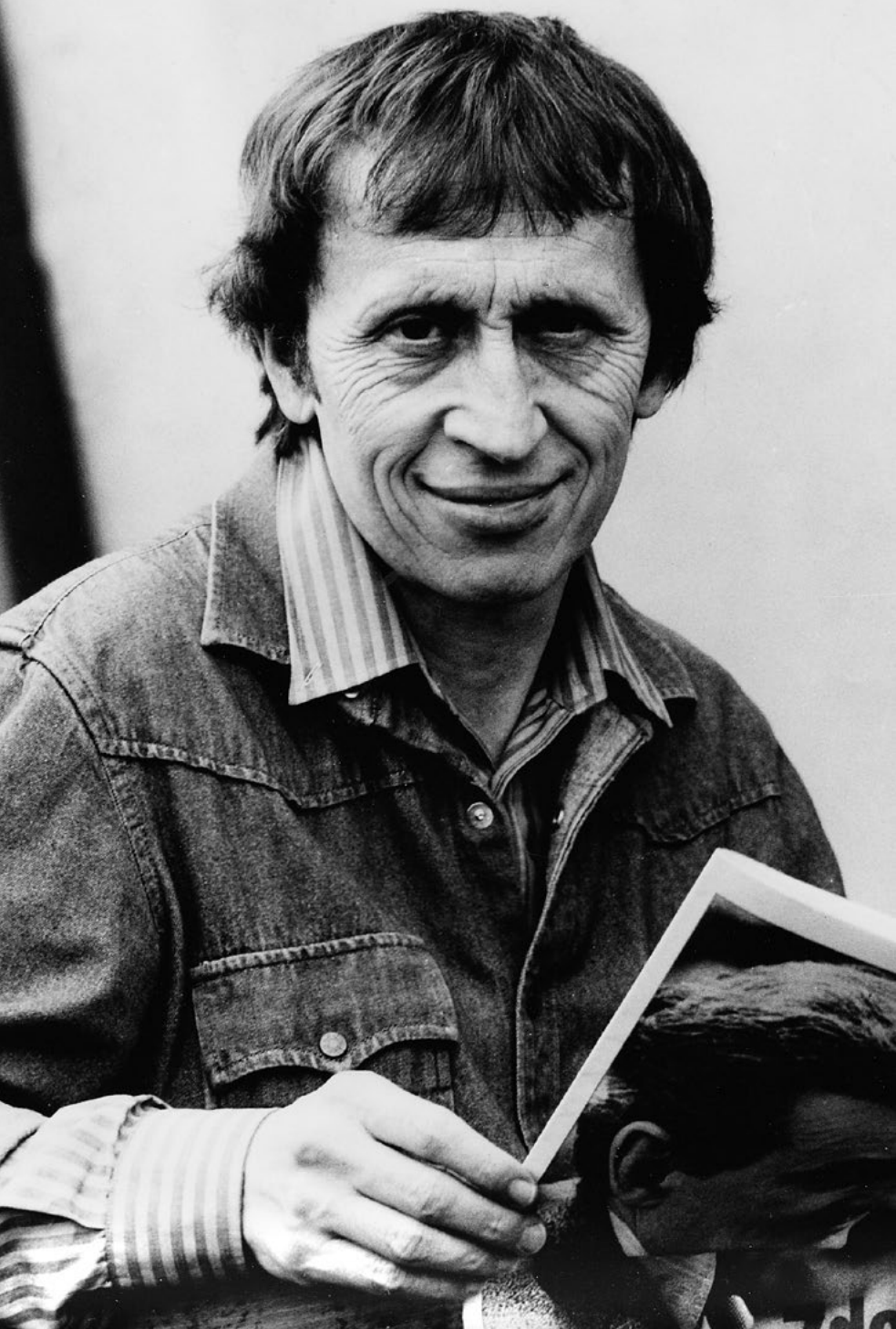
Ivan Kraus / Jiří Padevět
Pětatřicet domovů a jeden psací stroj – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jiří Padevět / Ivan Kraus

PĚTATŘICET DOMOVŮ A JEDEN PSACÍ STROJ

Jiří Padevět /
Ivan Kraus
**PĚTATŘICET
DOMOVŮ
A JEDEN
PSACÍ STROJ**

Vyšehrad

Fotografie na str. 4:
Ivan Kraus, 1990,
autor Dagmar Hájková

© Ivan Kraus c/o DILIA, 2026

© Jiří Padevět, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3368-3

ISBN e-knihy 978-80-267-3369-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3380-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3381-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PÁR SLOV

Nazval jsem úvod možná nepatříčně, protože pár slov není snadné najít. Myslím si, že je mnohem lehčí slova škrtat na papíře než je nevyslovit. V rozhovorové knížce to však moc nejde.

Představuji si, jak si v tomto ohledu vedli pralidé, když se dopustili rozhodnutí zaznamenat své výroky a byli pak nuceni je pracně vytesat do kamene. Možná, že někteří dospěli k rozhodnutí vyříkat si všechno raději ústně a místo lovu slov se raději věnovat opravdovému lovu, tomu, který vedl k nějakému úlovku. Pracovitou praženu to rozhodnutí jistě potěšilo. Radovala se, že manžel místo svých prastarých myšlenek, které už tolikrát slyšela a už se jí dávno jevily jako zkameněliny, šel konečně dělat něco užitečného. Mám pro to pochopení, neboť měreno dnešní dobou jsem už i já pračlověk.

Stručně vytukáno do tabulky Wordu mohu jen říct, že jsem se narodil po příchodu Němců, odešel po příchodu Rusů na řadu let do zahraničních jeskyní a vrátil se nakonec zase domů. Knížka rozhovorů s Jiřím Padevětem by měla trochu přiblížit, co mne po té dlouhé a zajímavé cestě napadá. Ale do kamene bych své zážitky vytesat nemohl.

Proto chci čtenáře zdvořile upozornit, že se v krajním případě může lehce ubránit přemíře zbytečných slov a kdykoli pár stránek svobodně přemítnout a omezit tak jejich nadměrné množství jen na opravdových pár.

Uživí mě to? (1967)

Psavec

Ivane, než se dostaneme k dítěti narozenému dva týdny před vznikem protektorátu Čechy a Morava, k prvním vzpomínkám a k rodičům, protože podobnou otázkou začíná skoro každý rozhovor, zeptám se, abychom byli alespoň trochu originální, na věc, která nás mentálně i profesně spojuje. Jaký je tvůj vztah ke knihám? A nemyslím jenom ty vlastní. Co je pro tebe kniha?

Knih, to je nepopsatelná, nádherná záležitost, věc touhy, chuti, vášně, srdce... Na stáří už můžu mít potíže jakékoliv, jenom probůh ne s očima! Oči jsem si i kvůli knihám nechal udělat. Číst knihu je úžasná věc. Horší je ji vyrábět. Psát. Něco ti prozradím: napíšu to, a když je to takzvaně hotové, už se k tomu nevracím.

Tak to jsme na tom trošku podobně. Já nesnáším korektury vlastních knih, to je asi nejodpornější práce.

Mně když vyjde knížka, tak ji první den prolistuju, no dobře, druhý den ji prolistuju, a končím. A někdy se ptám své ženy Nadi: „V který knize je tahle povídka? Jak se jmenuje?“

A odcházím občas i od televize, když je toho příliš, těch výkřiků a sebeprezentace... Obecně mně ta mnohomluvnost v médiích nesedí. Už jsem tím tak nemocný, že si občas doma před obrazovkou sám pro sebe trochu neoprávněně říkám: „Prosím tě, mluv jenom k věci.“ To je únava slovy.

Nejsem přítelem literátství, chlubitivého psaní pro psaní. Tomu nerozumím. Brácha Honza mě napomenul, ať si neříkám

„škrabal“, že je to devalvační. Ale „literát“ je moc nahoře. Tak si říkám „psavec“. V principu jsem vypravěč, a pánbůh zaplat, když se mi sem tam něco povede. To není přílišná skromnost.

Zaujalo mne, co jsem našel u Isaaca Bashevisa Singera, jednoho z mých miláčků – že po sobě to napsané taky už nečetl. Že se to nemá moc upravovat, aby byla z textu cítit vášeň. U mne to je jednoduchý: zjistil jsem, že text se opravou dá nejen zlepšit, ale i zvorat. Třetí možnost není. A dobře mi tak.

Já to po sobě taky radši nečtu. Snažím se při prvním psaní a povídky píšu opravdu z oleje. Čili ani ty nepatříš mezi autory, jejichž rukopis je na konci podtrhaný dvaceti barevnými pastelkami a šestkrát přepsaný...

Ne. Ale patřím mezi ty, kterým psaní trvá. V krajním případě je to i dvacet let odmítání, kdy mi Naďa jednu věc stále kladla na stůl a já jsem říkal: „Jo, já se na to podívám.“ A když jsem si na to jednou sedl, hned jsem začal škrtnout a vsuvkovat a upravovat, až jsem uznal, že to není k ničemu.

Ty jsi sice řekl, že jsi vypravěč, ale podle toho, co říkáš, jsi spisovatel. Protože uznat, že něco vlastního, co si po sobě přečteš, je srágora, to soudě podle literární produkce, která je okolo nás, umí opravdu málokdo.

Dosáhnout trvalé spokojenosti je hrozně těžké. A ty modely, ty velké postavy! Čím víc je člověk četl, tím hůř si pak sám připadal. Přečtu si Čechovova „Chameleona“ a říkám si, jak je to skvělý humor. Protože povídka není jen pokus o legraci, naopak, on je ten humor dost smutný. A to je dobře.

Čechov má i temnější povídky. Třeba o dítěti, co pláče tak dlouho, dokud není udušeno.

A nejen on. Takový Zoščenko bavit čtenáře podobně. A řada jiných autorů z Latinské Ameriky, třeba Márquez. U něj je to místy drama a občas zase úsměv plynoucí z nadhledu. To mám moc rád.

Často při psaní bloudím, ale pak mám, jednou za dlouhý čas, nával radosti. K tomu se ti přiznám. Ale ne veřejně – takže

se jen svěřím Zdeňku Vašíčkovi: „Představ si to, že mě otiskli v *Literaturnoj gazetě*.“ A on na to: „Člověče, to je lepší než nobelka.“ Otiskli mi povídku „Poločas pro Sokrata“. Někdo to financoval, ale hlavní je, že v tom nebyl a není Putin, nebo ten, kdo měl v Moskvě tehdy službu. Ta *Gazeta* si drží Puškina, tu literární historii, tradici. Samozřejmě je to dnes asi jiné než dřív. Dnes už tam mohou otisknout i Solženicyna, Zoščenka či Bulgakova.

Jindy jsem si zas naordinoval trochu potěšení z možnosti mít něco v německé antologii světového humoru. Důvodem párminutové radosti ale byla hlavně jména těch ostatních autorů a to, že jsem mezi ně směl. Trocha pokory musí zůstat.

My Češi jsme se vlastně velmi často v takových těch oškličkách, anebo naopak hezkých, přelomových chvílích upínali ke knihám. Největší boom českého psaní jsou roky 1939–1940, tedy začátek protektorátu, pražské jaro a rok 1990–1991. Jak pro tebe byly důležité knihy během gymnaziálních studií v 50. letech? Pomáhaly ti tu dobu přežít?

Já měl chytrou matku. Táta byl trochu radikál, který četl *Švejka*, po válce *Mein Kampf*, Kafku, ...

Počkej, *Mein Kampf*, *Švejk* a Kafka je poměrně zvláštní kombinace.

Ano, to měl na nočním stolku. Já z toho byl zmatený, ale on mi řekl: „Tam je přece všechno.“ Sám mám o mnoho let později na nočním stolku dva deníky Goebbelse. – To je tvoje téma. – A žasnu. On má strach, co si myslí Führer. Tenhle suverén, ten génius rétor nacismu, je tváří v tvář Vůdci nejistý chlapík. Pak má navíc tu milostnou aféru, že jo. A já si říkám: „Podívejme, ty ses musel hodně překonávat, abys byl takový suverénní herec.“ To se těším, že v *Bestiáři* (Jiří Padevět: *Český bestiář*, Academia 2024, pozn. red.) najdu, co to všechno s lidmi dělá, ty převleky.

O tom je právě i ta Čechovova povídka „Chameleon“. Vtip těch vzácných písmenek jsou tak trochu i slzy, což je jev, který provází jak smích, tak melancholii. Obdivuju autora, kterému se to podaří, a vracím se k němu i po mnoha letech, kdy už z beletrie

jen vybírám, za kým se znovu vydat a jakou četbu si osvěžit. Není mnoho humoru, který ke mně mluví.

Takže knížka pomáhala přežít 50. léta?

Knížka pomáhala. Matka mně dokonce posbírala a uschovala všechny legitimace z městské knihovny. Já vždycky chodil se štosem. A vlastně mě to ovlivnilo. Ovlivnilo mě už na nižší škole, když mně paní učitelka češtiny Zahajská někde něco škrtla a jinde něco opravila, a pak najednou napsala pětiřádkovou pochvalu, jak je ten sloh pěkný a že bych měl pokračovat. Tak jsem si to tenkrát četl, pak si to prohlídla máma a ráda to podepsala.

Moje matka byla milovnice *Lidovek*, taky některé staré schovala z minulosti. Mluvila o Peroutkovi. *Budování státu* bylo součástí rodinné knihovny. „Peroutka, Čapek...“, říkala zbožně maminka a s přídechem vyslovovala i další jména, pátečníky i lidovkáře, tehdejší literární a publicistickou elitu.

To byli totiž vlastně lidé, kteří ti zároveň byli blízcí a zároveň tě přesahovali. Taková dneska nejsou a chybí.

A později, když díla zase mohla vycházet, tak se rozčilovala: „Čapek v Levných knihách? Co to je?“ Já se ji snažil zklidnit a vysvětloval jí, že to není odsudek Čapka, že takový je svět, to jsou ceny, slevy a trh a velkoobchod, nazdar. – „No dobře, ale...!“ Pro ni to bylo trochu posvátné.

Čapka zlevňoval i Borový ve 30. letech, když byla krize. Knižky se prostě zlevňují.

To naštěstí nevěděla. Pro tu generaci to bylo něco, co povznášelo. Mně trvalo, než jsem přišel na to, jaké má společnost štěstí, když se v ní najde člověk, který dokáže pojmenovat něco z dané epochy. To byl třeba Werich, který promluvil na zahájení výstavy židovské obce v roce 68. A táta mi přinesl jeho projev na papíře, ačkoliv zrovna na víru nikdy nebyl. Táta říkal, že Bible je špatně napsaná kniha. A když jsme šli na hřbitov za jeho předky: „Čepičku nenosím.“ – „Proč?“ – „To je nehygienický. Odmítám.“

Prostě svéráz. Ale přinesl mi pak sám ten Werichův pěkný text, jehož téma je věčné – lidská hloupost. A je i o tom, že lidé jsou vlastně dvojí: ti, kteří sebe i druhé něčím povznesou, aniž záleží na druhu té směrovky, a ti, kteří nejsou ten typ a kteří se všemi těmi stalinismy a nacismy nechají pomýlit.

Dlouho jsem si prohlížel fotografii táty, jak drží dítě na rame-nou a kolem něj stojí tisíc lidí, kteří se radují z Hitlera. Protože měl Goebbelse, který dokázal lidi opájet, slíbil jim šťastné dětství jejich dětí. To nejsou kecy, to je lidová poezie a my na to skočíme! My ne, ale jiní, kteří hlavně chtějí mít doma teplo.

Takže si vzpomínky propojuješ s fotografiemi?

Když jsi před lety začal dělat ty své průvodce plné fotografií, tak já na to zíral a musím přiznat, že jsem se trochu divil a říkal si nejprve: „K čemu fotografie baráků?“ Chtělo to čas, než mi cinkla ta idea a došlo mi to. Že generace mých rodičů vnímala, kde kdo bydlel, jestli na Vinohradech, nebo na Letné či jinde. A ty na základě těch domů vyprávíš příběhy lidí. My když jsme se v roce 46 nastěhovali na Letnou, vynášeli jsme nějakou stříbrnou masku Hitlera. Teprve tak jsme zjistili, že tam za války bydleli Němci. Nevím, jakého druhu. Ty baráky stály furt, jen ti lidé se měnili. A před domem nám parkovalo bílé bugatti doktora Sobotky, který byl advokát a vždycky volal na svou ženu: „Tak co, koči, už jsi připravená, mám nastartovat motor?“ Ona když sestoupila, tak celé schody voněly nějakou voňavkou. To je legrační, co si takový kluk zapamatuje, a přitom na to neroubuje nějaké třídní ideologie. S ostatními kluky jsme na to auto koukali. Znali jsme Hanzelku a Zikmunda s tatraplánem, tím jsme žili. Tatraplán proslavil Čechy ve světě, než přišel Goebbels s volkswagenem. Potom to bugatti zmizelo a už jsem věděl, kdo je zavřený.

Sám jsem dávno přesvědčený o tom, že jsme všichni autory nenapsaných románů – jen většina z nás je nedá nikdy na papír. Do nich patří i naše odchody a stejně nečekané návraty. Jen úřední oko naše počínání sleduje a zaznamenává. Razítková „literatura“.

Uvědomil jsem si, že máme fotografie i v hlavách a sem tam si je vyvoláváme, a někdy i nechtěně. Proto jsem se pak radoval, když jsi za jednoho ze svých průvodců dostal Magnesii Literu. A dobře, že to nebylo za beletrii, protože se nelze spoléhat jenom na jeden literární proud.

Jak se díváš na takzvanou lehčí literaturu?

Proti lehké četbě nemám nic. Děda Vincenc, matčin otec, u kterého jsem byl jako kluk za války, si předplácel *Katolický kalendář* s příběhy sladkého charakteru. Kterak se chudá holka štěstí dočkala, když si ji vzal podnikatel, a podobně. Pak jsem po něm ty schovávané výtisky zdědil. Nic nemám proti románům pro ženy, i když je to psaní podle vzorce. Nevadí mi například taková Rosamunde Pilcher ani ty filmečky sladké natočené podle jejích knih. V Americe jsou prý autorky s milionovými náklady...

A romány pro muže? Četl jsi někdy kovbojky, cliftonky?

Ne, to jsem neměl. Když jsem byl mladší, tak jsem četl *Rychlé šípy*. Foglara ctím. Když se na to podívám, no jo, Rychlonožka, Rikitan, Bratrstvo..., sakra, velké psaní to není, ale úplně nás dostal. Jak to udělal? Dodnes to nechápu.

Byl to kluk.

Asi ano a to na nás působilo. Chytil nás... ty romantické mladistvé touhy... Proto neberu tyhle věci moc kriticky. Zato nerad vidím něco, o čem často mluví Singer, který se psaním bavil, ale také pro něj bylo službou. A sice to, jak je dnes móda psát třeba o Hemingwayovi, ale ne o jeho knihách, nýbrž o něm. Ne třeba noticku o *Komu zvoní hrana*, ale o tom, jak Hemingway lovil. A to není jen bulvár, ale často i literární studie. Jak souvisí *Sbohem armádo* s jeho zálibou v lovu nebo s oblibou býčích zápasů?

Tři další teoretici to budou číst.

Dva z nich asi udělali zkoušky, protože hodně opakovali, co říkal profesor. A ten třetí...

... ten napsal tu knihu.

Já mám taky návyk, zejména u literatury faktu, že když se mi studie líbí a něco mi sdělí, tak je počmáraná, protože já si podtrhávám text tužkou, jako bych šel ke zkouškám. Jsem idiot. Prostě mě to drží. A jindy si raději opět otevřu Babela a znovu se kácím.

To já u Babela pokaždé. Hrabal jednou řekl, nebo napsal: „Lze umřít na bolest, kterou způsobuje Babelovo slovo.“ A přitom ta jeho nejlepší věc je oslava Rudé armády, která imperiálně dobývala Polsko. Nádherná knížka.

Ano, Hrabal to vyjádřil pěkně. A Babel pak smutně skončil. Rehabilitovali ho v 50. letech. *Rudá jízda* je geniální. Tam je zase vidět, že hrdiny velkých literárních děl jsou často epizodisti, menší kalibr, žádní generálové. Hroby neznámých vojinů bývají pokryty věnci známých generálů. Historie je krutá.

Halič a Volyň jsou krvavé země. V tom má pravdu profesor Snyder.

Snyder je výborný historik, ale není romanopisec, i když v jeho knihách je témat na romány tisíce. Proto mám u nás rád třeba Kosatíka za *České snění*, to je také líheň potenciálních románových příběhů.

Za mě je *České snění* nejlepší knížka, jakou Pavel Kosatík napsal. Objevná, vtipná, zábavná. Myslím, že když jsme u něj, mohli bychom mu tady udělat trošku reklamu.

Ano, vícekrát ano! Ta knížka je úžasná. Třeba jak v ní Kosatík popisuje ideu některých Čechů jít k moři, odsunout se na Balkán a nebýt dál v zemi, která je uzavřená a moře nemá.

A *České snění* krásně doplňuje knížka, kterou napsal profesor Vladimír Borecký, dnes už na pravdě Boží. To byl vlastně odborník na bizarnost, na takový ten nechtěný humor. Knižka se jmenuje *Zrcadlo obzvláštního* a je o těch skutečných Cimrmanech, jako byl Jakub Hron Metánovský. Jedna kapitola je

věnovaná – a to jméno si možná taky pamatuješ – Kahudovi. Ministr školství, který zcela vážně vymyslel a na vysoké škole předváděl přístroj na měření intenzity myšlenek. A napsal o tom tlustou knihu, kterou někdy v 70. letech Academia taky vydala. Tvrdil, že to, co si myslíme, má svoje jednotky, nazval je „mentiony“. Něco jako atomy nebo molekuly, ve kterých je vyzařováno myšlení. Tu knihu taky velmi doporučuju.

Já mám v poslední době už problém, chodím kolem knihovny a beletrii sotva vyhledávám, myslím hlavně tu novou. Vracím se jen k tomu, co jsem četl dávno. Ale jinak tak z pětasedmdesáti procent koukám už jen do literatury faktu, pokud mne zaujme.

Ona je ta faktografie občas překvapivá. Vezmu Vargase Llosu a koukám: „Jé, to není román.“ Literatura faktu, o filozofech, ale nejen o nich, i o tom, jak byl autor dlouho levicově orientovaný a jak se pak dal do čtení filozofů, i těch méně známých, a k jakým úvahám a jakým částečným korekturám jeho někdejšího myšlení ho to přivedlo. A jindy se překvapím jinou četbou, třeba Karlem Hvižďalou a Pavlem Landovským, což není moc rozhovor, ale spíš Landákem nachrlený monolog.

To se dá přečíst, a teď to nemyslím zle, za odpoledne.

Jistě, protože ho Hvižďala nechal a věděl, že Landák je jako příval, jako náhlá povodeň, a zastavit by ho mohl jen policajt.

Když člověk čte od mládí rychlostí tuctu knih za rok, tak ho to časem hodně ovlivní a pak už hraje roli jeho vlastní pohled, který si vytvořil, a jeho výběr a reakce na přečtené. Pamatuju, jak mne brali třeba Salinger, Hemingway, Bradbury, Zoščenko a jiní, a někteří autoři mně zase blízcí nebyli, třeba Joyce nebo Faulkner.

Faulkner má krásnou novelu *Když jsem umírala*. Podle mě je to to nejlepší, co napsal. Nemá to víc než sto padesát stránek.

To neznám. To je lákavé už rozsahem. Vidiš, mám díry. Nebo třeba Vančura, *Rozmarné léto*, to je pro mě ohromné. I ten Menzelův film mě strašně bavil. *Markéta Lazarová*, *Pekař Jan Marhoul*... skvělé. I *Pole orná a válečná*, tohle všechno...

Ty jsem si koupil někdy v roce 92 v pražském antikvariátu, první vydání, Fromkův Odeon, za osm korun. A moc mne bralo, co činil s jazykem, s češtinou... Byl to mág.

Ano, sólo pro nádherný jazyk, který, jak si myslím už mnoho let, nemá moc obdoby. Velký autor. V teorii má protipól v Pavlu Eisnerovi – *Chrám i tvrz a Čeština poklepem a poslechem* – kterého jsem poznal brzy díky knihovně rodičů, a blahorečím jim za to.

Dneska je ovšem Vančura pro většinu lidí naprosto nečitelný. Možná kromě toho *Rozmarného léta*. Ale kdo dneska sáhne po *Markétě Lazarové*, aby si ji vychutnal? Nikdo.

To věřím. Protože to předpokládá velkou lásku k češtině. A ta se nedá očekávat od každého. Vláčil to navíc skvěle natočil! No, tys byl knihupec, tak jsi měl ke čtení trochu silnější vztah.

Já byl velmi pravidelný návštěvník pražských antikvariátů, protože jsem ty knížky vždycky chtěl vlastnit. A taky jsem na knihovnu balil slečny. Na kytaru jsem hrát neuměl.

No a jaká je alternativa?

Kytara nebo chlast.

Kdysi to asi fungovalo. Ale kdo by se s tím „zdržoval“ v téhle době ťukandy do mašin? Ale sám jsem dokonce i příznivec Knihobotu a antikvariátů. Je to pohodové a není to poničené ani podtrhané.

Není to potrhané a ty podtrháváš.

Já podtrhávám. „Potrhané“ a „podtrhané“, to je jen o jedno písmenko posunuté. To je ale jazyk! Jazyk jako hra. *Malý, malinký, malilinkatý, mrňavý...*

Jak vidím, měli jsme podobné vášně a zlepšovaly nám život.

Jo, výrazně.

Já bych snesl být vysazený i na ostrově. Četl bych si tam. Ale Pátka bych nenutil učit se číst. Asi bych neodolal a zkoušel s ním vést sem tam nějaký dialog. Ale kdybych viděl, že ho to moc

nebaví, tak bych toho nechal a byl rád, že půjde chytat nějaké ryby, aby bylo co jíst.

Na čtení je potřeba čas.

Udělal si čas. Našel si čas. Ztratil hodně času. Zase zvláštní hra se slovy. Já si moc nepamatuju reálný kalendářní čas, a data vůbec, na to mám Nađu. A když mi někdo řekne datum – červen, nebo červenec – tak si v duchu říkám, ve stylu doby: „Nezatěžujte mi hard disk, i tak je unavený.“

Prostě to bylo v létě. Jan Hus promine.

Ano, to mi stačí. Mě zajímají víc fakta a okolnosti dějin. Víc než datum mne u Husa opožděně zaujalo zjištění, že mne kdysi dějepisci mátlí. Teprve později jsem se dočetl, že zlý Zikmund neměl z toho procesu radost, protože tušil správně, jaká z toho bude později reakce. „To se mi neřeklo,“ říkával s oblibou občas táta. Takže zase bylo nutné ujasnit si něco, co jsem se zbytečně učil.

Něco jiného ti řekl o Husovi táta, něco jiného o něm natočil Otakar Vávra a něco jiného ses dočetl v *Toulkách českou minulostí*.

Toulky českou minulostí po cestách dlouhých. Poslouchali jsme je při tom našem harcování v autě.

Hlavní je, že v tobě byla vášeň dozvídat se a vášeň číst, která se později přetavila ve vášeň psát.

Už jsem říkal, že jsme podle mě všichni autory nenapsaných románů. Nosíme příběhy v sobě, občas je sdělujeme, někdy i v náznaku proškrtáváme, ale nepíšeme je. Předávají se i ústním podáním, mezi tetou a strejdou, různě se přepracovávají, akorát oni na rozdíl od jiných nemají to ego být psavci. Ale pak se najde nějaký Hrabal, který táhne k Tygrům, aby je poslouchal a napsal to.

Velký Borges, geniální argentinský autor, kdysi řekl, že všechny knihy jsou jedna literatura a spisovatel je čtenář, který jen připojuje poznámky na okraj. To jsem v něm našel až později, ale hned jsem si ten Borgesův výrok tučně podtrhl, jsa dosud

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pětatřicet domovů a jeden psací stroj.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.